

Grozdje.

(Krištof Šmid.)

Viljelma pride lepega jesenskega dneva s sprehoda domu. Glej, na njeni mizici stoji jerbašček napolnjen z grozdzem, ki je bilo deloma temno modro, deloma svitlo rumeno kakor čisto zlato, vse lepo med zeleno perje vloženo.

»Od kod so neki«, zakliče radostno, »tako zgodaj v jeseni ti prekrasni grozdi in čegavi so?«

»Tvoji so,« pravijo mati. »Dragotina, tvoja prijateljica, ki biva v vinskem kraju, ti jih je poslala. Izmed prvih grozdov so, kateri so tam dozoreli.«

»O kako je vendar dobrotljiva moja prijateljica«, pravi Viljelma. »Kar precej se vsedem, da ji pišem in se zahvalim. Ko bi le vedela, kako bi jo mogla tudi jaz razveseliti, iz srca bi rada.«

Mati pravijo: »Veseli me, da si tako hvaležna Dragotini. Vendar ena reč me pa le žalosti v tem trenutku. Glej, od tistega dne, ko si prvih jagod nabrala, pa do te-le ure, ko si sprejela to grozdje, smo že veliko sadja z naših dreves nabrali, pa nikdar nisem zapazila, da bi se bila ljubemu Bogu tako živo zahvalila. Ali ni vsak sad dar njegove dobrote? Ali bi ne imeli njegove prijaznosti v njem spoznati? Ali ni naša dolžnost, njemu, ki nas tolikanj oveseljuje, tudi veselje delati? O, zahvaljуй se vendar odsihdob pristrčniše Bogu za njegove darove!

Bogu, ki ti pošilja dobro vse,
Hvaležno bije tvoje naj srce!

Lepi zgledi prvega sv. obhajila.

1. Sv. Marija Magdalena Paciška.

Ta posebno izvoljena služabnica Božja je že prav zgodaj hrepenela po sv. obhajilu, in čas, v katerem je morala čakati, zdel se ji je kakor tisoč let. Bog ji je že takrat dal spoznati, kako veličastno opravilo je sv. obhajilo. Kadar so bili mati pri sv. obhajilu, in to se je